

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1911/2022
11.05.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник др Енике Вег, адвокат из ..., против тужене Специјална гинеколошка болница „Genesis“ Нови Сад, чији је пуномоћник Ана Комароми, адвокат из ..., ради поништаја решења о удаљењу са рада и отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3072/21 од 01.03.2022. године, у седници већа одржаној 11.05.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3072/21 од 01.03.2022. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца и тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1237/2020 од 12.07.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да суд поништи као незаконито решење тужене о отказу Уговора о раду број .. од 02.03.2020. године, обавезе тужена да тужиоца врати на рад и пријави га на обавезно социјално осигурање од дана престанка радног односа 10.03.2020. године до дана повратка на рад. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд поништи као незаконито решење тужене о привременог удаљењу са рада тужиоца број ../20 од 20.02.2020. године. Ставом трећим изреке, одбачена је тужба у делу тужбеног захтева којим тужилац захтева да суд обавезе тужену да тужиоца врати на послове ... или на друге послове који одговарају врсти и степену стручне спреме тужиоца. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 152.250,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3072/21 од 01.03.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба и потврђена првостепена пресуда у побијаном

делу (став један, два и четири изреке). Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова састава одговора на жалбу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је дала одговор на ревизију. Трошкове је тражила и определила.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), па је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене од 15.08.2016. године, најпре на пословима сарадника за ... послове, а од 20.10.2016. године на пословима ... све до 10.03.2020. године, када му је радни однос престао на основу решења од 02.03.2020. године, које решење је предмет поништаја. У упозорењу о постојању разлога за отказ уговора о раду од 06.02.2020. године, чији су чињенични наводи идентични са наводима из решења о отказу уговора о раду, тужилац је упозорен на постојање разлога за отказ уговора о раду због непоштовања радне дисциплине- недоличног понашања према запосленима и понашања које ствара нетрпељивост на радном месту, а које понашање је такво да не може да настави да ради код послодавца. Тужиоцу је стављено на терет 16 ситуација описаних као непоштовање радне дисциплине, а између осталих да је у комуникацији са запосленим ВВ више пута био непријатан, а дана 04.02.2020. године у комуникацији са истом није јој дозволио да проговори (везано за проблем пацијенткиње која је била на оперативном програму), на запослену викао, као и да је у комуникацији са директорком др ВВ, истој се више пута обратио повишеним тоном на начин што је на исту викао, беснео и претио истој полицији, а последњи пут дана 04.02.2020. године у присуству др ГГ, која је због оваквог понашања била видно потрешена. Тужилац се изјаснио на упозорење 26.02.2020. године и у целисти га оспорио. Решењем тужене бр. ../20 од 20.02.2020. године, које садржи идентичне наводе као Упозорење од 06.02.2020. године, тужилац је привремено удаљен са рада, јер је природа непоштовања радне дисциплине таква да не може да настави рад код послодавца пре истека рока из члана 180. став 1. Закона о раду. Побојаним решењем од 02.03.2020. године, тужиоцу је отказан уговор о раду, са позивом на одредбу члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, члана 14. 7. став 1. тачка 9. и 39. Правилника о раду и члана 7.11. став 4. тачка 9. и 37. Уговора о раду од 15.08.2016. године и то због непоштовања радне дисциплине прописане актом послодавца – недолично понашање према запосленима и понашање које ствара нетрпељивост на радном месту, а које понашање је такво да не може да настави рад код послодавца. Међусобни односи између тужиоца, као ..., и др ВВ, као директора и власника болнице, били су коректни до пролећа 2019. године, када је између њих дошло до размимоилажења у ставовима везаним за пословање болнице. Даном 04.02.2020. године, када је заједно са др ГГ (којој је то био први радни дан код тужене) др ВВ ушла у кабинет у коме је већ био тужилац, тужилац јој се повишеним

тоном обратио и рекао јој да медицинска сестра ББ већ сат времена није одговорила на поруку његовом брату ДД, те је директорици посебно било непријатно због присуства колегинице др ГГ. Након тога је директорица позвала медицинску сестру ББ да објасни ову ситуацију, она је дошла и у свом службеном телефону хтела да покаже смс поруке које је послала др ДД, али је тужилац није слушао, нити гледао. Тужилац је затим почео да виче на директорицу, да удара шаком у сто и да јој прети да ће звати полицију. Медицинска сестра ББ није јавила пацијенткињи термин операције, јер је од др ДД чекала информацију о термину, а када је исту добила јавила је пацијенткињи, која је одговорила да је тај податак већ добила. Између истих странака се води поступак пред Вишим судом у Новом Саду по тужби тужиоца против тужене за заштиту од злостављања на раду, као и да је од стране МУП-а ПУ Нови Сад дана 14.05.2020. године поднет захтев за покретање прекршајног поступка против тужиоца од 17.03.2020. године због основане сумње да је извршио прекршај – претње из члана 9. став 1. Закона о јавном реду и миру, тако што је дана 21.02.2020. године у просторијама тужене нарушио јавни ред и мир претњом док се налазио у заједничком кабинету болице са ВВ у једном тренутку повишеним тоном обратио речима: „Сравнићу те са црном земљом“.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је у поступку оцене формалних претпоставки за законитост отказног акта закључио да је тужена приликом доношења оспораваног отказног акта у свему испоштовао процедуру прописану Законом. Међутим, осим за догађај од 04.02.2020. године, у чињеничном опису није наведено време настанка конкретног догађаја, односно када је тужилац извршио побројане радње, због чега овакви формални недостаци имају за последицу да суд због те мањкавости решења није могао испитати основаност приговора застарелости поступка отказа уговора о раду у смислу члана 184. став 1. Закона о раду, па су оспорена решења у том делу незаконита. У односу на догађај од 04.02.2020. године, извршено је временско одређење учињене повреде радне дисциплине и чињенични опис радњи кршења радне дисциплине од стране тужиоца уз материјални доказ у виду писаних изјава ББ, које су тужиоцу достављене уз упозорење. Недолично понашање запосленог према надређеном руководиоцу и другом запосленом представља непоштовање основних начела професионалних односа, да обраћање уз вику и претње представља понашање којим се крши достојанство другог запосленог или послодавца, а тиме и њихов професионални углед, посебно у ситуацији када се то чини у присуству других лица, те да нарушавање међуљудских односа код послодавца до стварање нетрпељивости међу запосленима има за последицу неподношљиву радну атмосферу, којег понашања се запослени мора уздржати, то овакво понашање представља разлог за отказ уговора о раду због непоштовања радне дисциплине прописане интерним актом послодавца. Приликом доношења своје одлуке, првостепени суд је имао у виду да за постојање законског основа за отказ уговора о раду није нужно постојање кривице, односно намере да се прекрши прописана, односно уобичајена радна дисциплина, већ је довољна свест о томе, те да је чланом 179. став 3. тачка 8. Закона о раду предвиђен отказни разлог непоштовања радне дисциплине који отказни разлог садржи општу клаузулу и у којој упућује на ширу примену и шире обухватање свих оних ситуација које се у пракси дешавају између запосленог и послодавца.

Приликом одлучивања првостепени суд је оценио да иако је оспораваним актом тужиоцу стављено на терет непоштовање радне дисциплине у 16 ситуација описаних у

актима, све на основу 10 писаних изјава сачињених од стране запослених код туженог, за постојање законитости и основаности доношења таквих аката у судском поступку довољно је утврдити један такав случај недозвољеног понашања, а у конкретном случају у две ситуације, обе везане за догађај од 04.02.2020. године, утврђено је непоштовање радне дисциплине, односно законитост доношења оспораваних аката, па је тужбени захтев да се поништи решење од 02.03.2020. године и 20.02.2020. године, одбијен као неоснован.

Другостепени суд је прихватио правну аргументацију првостепеног суда и оценио да је побијана пресуда донета уз правилну примену одредаба члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду. Оцењујући жалбене наводе тужиоца о неправилној примени одредаба члана 7. и 8. ЗПП приликом оцене доказа, другостепени суд је исте оценио као неосноване, уз образложење да је првостепени суд ценећи исказе тужиоца, директорице тужене и сведока који су имали непосредно сазнање и о начину давања тих исказа, изнео стечено уверење о истинитости тврдњи тужене, а не тужиоца, исказано кроз правилну оцену исказа. Такође је оценио, као неосноване жалбене наводе да у првостепеној пресуди није утврђено да је због понашања тужиоца дошло до било каквих последица код тужене у организацији рада, повреде угледа тужене и слично, из разлога јер оспоравани акт није ни донет из тих разлога, већ због непоштовања радне дисциплине тужиоца.

Одредбом члана 165. став 1. тачка 3. Закона о раду, прописано је да запослени може бити привремено удаљен са рада ако је природа повреде радне обавезе, односно непоштовање радне дисциплине или је понашање запосленог такво да не може да настави рад ког послодавца пре истека рока из члана 180. став 1 овог закона.

Одредбом члана 167. став 1. Закона о раду, прописано је да да удаљење из члана 165. овог закона може да траје најдуже три радна месеца, а по истеку тог периода послодавац је дужан да запосленог врати на рад или да му откаже уговор о раду или изрекне другу меру у складу са овим законом ако за то постоје оправдани разлози из члана 179. став 2 и 3 овог закона.

Одредбом члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то: ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Одредбом члана 14.7. Правилника о раду туженог од 26.09.2016. године, прописано да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину између осталог: 9. ако се недолично понаша према осталим запосленима, пацијентима, пословним партнерима, у било ком облику; 39. у случају понашања које ствара нетрпељивост на радном месту, неоправдано неодазивање запосленог на позив органа предузећа, неоправдано одбијање извршавања послова након истека радног времена који су хитни и неодложни.

Врховни суд налази да су нижестепени судови правилном применом материјалног права одбили тужбени захтев тужиоца за поништај решења тужене о отказу уговора о раду и решења тужене о привременом удаљењу са рада тужиоца.

Неосновано је ревизијско указивање да се описано поступање тужиоца не може сматрати оправданим разлогом за отказ уговора о раду и привременом удаљењу са рада тужиоца, јер је другостепени суд погрешном оценом исказа странака и сведока учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП, на који начин се указује и на непотпуно утврђено чињенчно стање, а што не улази у круг ревизијских разлога у смислу члана 407. ЗПП. Без утицаја је и ревизијски навод да је тужилац ослобођен прекршајне одговорности, о чему другостепени суд није водио рачуна, с обзиром на то да је отказни разлог другостепени суд ценио управо са аспекта да није потребно нужно постојање кривице, тј намере да се прекрши пропис већ је свој закључак о постојању отказног разлога засновао на постојању свести тужиоца да чини наведени прекршај.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у питање правилност побијане одлуке, то је овај суд на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова, јер тужилац није успео у спору, као и захтев тужене за накнаду трошкова на име састава одговора на ревизију, јер ови трошкови нису били нужни за вођење поступка.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**